

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Beata Siewielec (sprawozdawca)
Sędziowie:	SA Lech Lewicki SA Zbigniew Makarewicz
Protokolant	st.sekr.sąd. Agnieszka Jarzębkowska

przy udziale Jacka Kuźmy prokuratora Prokuratury Okręgowej w Lublinie del. do Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie po rozpoznaniu w dniu 27 sierpnia 2013 r.

sprawy **M. K. (1), M. K. (2) i K. K. (1)**

oskarżonych z art. 258 § 1 k.k. i in.

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońców oskarżonych M. K. (2) i K. K. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu

z dnia 17 lutego 2012 r., sygn. akt II K 63/10

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych M. K. (1) i K. K. (1) w ten sposób, że kwalifikację prawną czynów przypisanych im odpowiednio w punktach VI b i XII c wyroku uzupełnia o przepis art. 65 § 1 k.k.;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelacje obrońców oskarżonych K. K. (1) i M. K. (2) za oczywiście bezzasadne;

III. zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty za II instancję od M. K. (2) 880 (osiemset osiemdziesiąt) zł, zaś od K. K. (1) 640 (sześćset czterdzieści) zł oraz tytułem wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym 625,52 (sześćset dwadzieścia pięć zł 52/100 gr) zł od K. K. (1) i 7 (siedem) zł od M. K. (2);

IV. zwalnia M. K. (1) od wydatków sądowych za postępowanie odwoławcze i przyjmuje, że ponosi je Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 lutego 2012 roku M. K. (2) uznany został za winnego tego, że:

a) w okresie od maja 2008 roku, daty bliżej nieustalonej do 26 maja 2009 roku w K. i innych miejscowościach woj. (...) kierował zorganizowaną grupą przestępczą, w której wraz z innymi osobami, w tym J. Z., T. V., S. W., Ł. C., K. K. (1), M. K. (1), M. F. (1) oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami udzielał pomocy innym osobom – co

było celem wskazanej grupy - do wyłudzenia, z użyciem jako autentycznych podrobionych dokumentów ukraińskich praw jazdy, poświadczenia nieprawdy poprzez uzyskanie stwierdzających nieprawdę co do uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych polskich dokumentów praw jazdy, przy czym czynu tego dokonał po upływie jednego roku, jedenastu miesięcy i osiemnastu dni od odbycia kary łącznej trzech lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kraśniku z dnia 8 lutego 2007 roku (sygn. akt II K 1184/06), którą odbywał w okresie od 28 października 2004 roku do 15 lutego 2006 roku i od 26 października 2006 roku do 6 czerwca 2007 roku, za podstawę orzeczenia której przyjęto m.in. karę 2 lat pozbawienia wolności orzeczoną za przestępstwo z art. 258 § 3 kk, tj. popełnienia czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 258 § 3kk w zw. z art.258 § 1kk w zw. z art. 64 § 1 k.k.

b) w okresie od kwietnia 2008 roku, daty bliżej nieustalonej do 20 maja 2009 roku w K., Z., Z. i innych miejscowościach woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z J. Z., T. V., S. W., Ł. C., K. K. (1), M. K. (1), M. F. (1), P. N. (1) oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru udzielania pomocy innym osobom do wyłudzenia, z użyciem jako autentycznych podrobionych dokumentów ukraińskich praw jazdy, poświadczenia nieprawdy poprzez uzyskanie stwierdzających nieprawdę co do uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych polskich dokumentów prawa jazdy, usiłował udzielić pomocy R. P. (1), lecz do dokonania nie doszło, gdyż R. P. (2) odmówił przyjęcia pomocy, a także udzielił pomocy J. Z., R. M., A. B. (1), Ł. C., A. C., P. G. (1), K. K. (2), M. F. (2), R. F. (1), R. K., A. S. (1), R. A., A. M., Ł. R. (1), A. W. (1), K. P. (1), K. S. (1), D. G. (1), Z. K. (1), G. D., M. B. (1), K. T., G. T. (1), R. S., K. G. (1), P. W., K. G. (2), P. J., W. J., P. N. (2), T. G. (1), M. K. (3), K. P. (2), J. M. (1), P. G. (2), P. P., A. B. (2), D. S. vel J., G. Ł., T. G. (2), P. B., K. G. (3), M. Z., S. S. (1), Ł. R. (2), K. S. (2), A. J., D. M., M. B. (2), H. J., T. K., W. M., D. B., J. B. (1), M. B. (3), S. G., L. K., S. C., B. S., B. K., M. N., A. K., A. R., M. K. (1), A. S. (2), Ł. K., D. D., K. M., J. J. (2), T. A. do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy i użycia jako autentycznych podrobionych dokumentów ukraińskich praw jazdy w ten sposób, że zgodnie z uprzednim podziałem ról, chcąc, aby te osoby wyłudziły polskie dokumenty prawa jazdy stwierdzające nieprawdę co do ich uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych wszelkich kategorii lub kategorii do jakich w rzeczywistości nie posiadali uprawnień, z użyciem jako autentycznych podrobionych dokumentów ukraińskich praw jazdy, ułatwiał im to w ten sposób, że po przyjęciu od każdego z nich uzgodnionych kwot pieniężnych w dolarach USA lub w złotych, a w odniesieniu do R. A. także świadczenia o wartości pieniężnej, uzyskał podrobione przez nieustaloną osobę dokumenty ukraińskich praw jazdy, które następnie przekazał tym osobom, przy czym czynu tego dokonał działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw i uczynił sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, uzyskując korzyść majątkową w wysokości łącznej co najmniej 63 682,44 dolarów USA /sześćdziesiąt trzy tysiące sześćset osiemdziesiąt dwa dolary USA 44/100/ i 5.150 /pięć tysięcy sto pięćdziesiąt/ zł, a nadto działał po upływie jednego roku, jedenastu miesięcy i czternastu dni od odbycia kary łącznej trzech lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kraśniku z dnia 8 lutego 2007 roku (sygn. akt II K 1184/06), którą odbywał w okresie od 28 października 2004 roku do 15 lutego 2006 roku i od 26 października 2006 roku do 6 czerwca 2007 roku, za podstawę orzeczenia której przyjęto m.in. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną za przestępstwo z art. 275 § 1 kk

tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3kk w zw. z art. 272 kk w zb. z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w brzmieniu w dniu 07.06.2010r.

c) w kwietniu 2009 w J. L., K., W. i innych miejscowościach woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru posiadania i handlu bronią palną i amunicją, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną i amunicję oraz handlował taką bronią i amunicją w ten sposób, że:

- w kwietniu 2008 roku nabył za cenę nie niższą niż 2000 /dwa tysiące/ zł i nie wyższą niż 2.500 /dwa tysiące pięćset/ złotych od E. M. (1), a następnie posiadał broń krótką w postaci pistoletu P-08 Parabellum kal. 9 mm oraz 15 naboju kal. 9 mm typu (...), po czym w kwietniu 2008 roku zbył za cenę 2 800 /dwa tysiące osiemset/ złotych J. B. (2) za pośrednictwem innej ustalonej osoby wskazaną broń krótką oraz amunicję;

- w kwietniu 2008 roku nabył od J. D. (1) za pośrednictwem innej ustalonej osoby za cenę 600 /sześćset/ złotych broń długą w postaci samodziiałowej dubeltówki kal. 16 mm, po czym w kwietniu 2008 roku zbył za cenę 1700 /jeden tysiąc siedemset/ złotych J. B. (2) za pośrednictwem innej ustalonej osoby wskazaną broń długą,

przy czym czynu tego dokonał po upływie jednego roku i jedenastu miesięcy od odbycia kary łącznej trzech lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kraśniku z dnia 8 lutego 2007 roku (sygn. akt II K 1184/06), którą odbywał w okresie od 28 października 2004 roku do 15 lutego 2006 roku i od 26 października 2006 roku do 6 czerwca 2007 roku, za podstawę orzeczenia której przyjęto m.in. karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną za przestępstwo z art. 263 § 2 kk,

tj. popełnienia czynu, wyczerpującego dyspozycję art.263 § 1kk w zb. z art. 263 § 2kk w zw. z art. 11 § 2kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1kk w brzmieniu z 07.06.2010r.

i skazał M. K. (2):

a) za czyn z punktu Ia wyroku, na mocy art. 258 § 3 kk na karę 2 /dwóch/ lat pozbawienia wolności;

b) za czyn z punktu Ib wyroku, na mocy art. 19 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk na karę 2 /dwóch/ lat i 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności, zaś na mocy art. 33 § 2 kk na karę 200 /dwustu/ stawek dziennych grzywny, przyjmując że jedna stawka dzienna grzywny wynosi 10 /dziesięć/ zł.;

na mocy art. 45 § 1 kk orzekł wobec M. K. (2) środek karny przepadku 168 099,52 zł /stu sześćdziesięciu ośmiu tysięcy dziewięćdziesięciu dziewięciu złotych pięćdziesięciu dwóch groszy/ jako równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa z punktu Ib wyroku.

c) za czyn z punktu Ic wyroku, na mocy art. 263 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk na karę 1 /jednego/ roku i 10 /dziesięciu/ miesięcy pozbawienia wolności, zaś na mocy art. 33 § 2 kk na karę 70 /siedemdziesięciu/ stawek dziennych grzywny, przyjmując, że jedna stawka dzienna grzywny wynosi 10 /dziesięć/ zł.

na mocy art. 45 § 1 kk orzekł wobec M. K. (2) środek karny przepadku 4.500 /czterech tysięcy pięciuset/ zł jako równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa z punktu Ic wyroku.

na mocy art. 85 kk, art. 86 § 1 kk biorąc za podstawę kary pozbawienia wolności z osobna wymierzone M. K. (2) za zbiegające się przestępstwa, wymierzył mu karę łączną 4 /czterech/ lat pozbawienia wolności;

na mocy art. 85 kk, art. 86 § 1 kk biorąc za podstawę kary grzywny z osobna wymierzone M. K. (2) za zbiegające się przestępstwa, wymierzył mu karę łączną 240 /dwustu czterdziestu/ stawek dziennych grzywny, przyjmując że jedna stawka dzienna grzywny wynosi 10 /dziesięć/ zł.;

na mocy art. 63 § 1 kk zaliczył M. K. (2) na poczet wymierzonej mu kary łącznej pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania w dniach 26.05.2009r.- 06.09.2010 r. oraz 10.11.2010 r.-17.02.2012 r.;

oskarżony M. K. (1) uznany został za winnego tego, że:

a) w okresie od września 2008 roku do 18 marca 2009 roku w K., J. L. i innych miejscowościach woj. (...) wraz z M. K. (2), J. Z., S. W., K. K. (1), T. V. i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w kierowanej przez M. K. (2) zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu udzielanie pomocy innym osobom do wyłudzenia, z użyciem jako autentycznych podrobionych dokumentów ukraińskich praw jazdy, poświadczenia nieprawdy poprzez uzyskanie stwierdzających nieprawdę co do uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych polskich dokumentów prawa jazdy,

tj. popełnienia czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 258 § 1kk

b) w okresie od września 2008 roku do 18 marca 2009 roku w K., J. i innych miejscowościach woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. (2), S. W., inną ustaloną osobą oraz innymi nieustalonymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru udzielania pomocy innym osobom do wyłudzenia, z użyciem jako autentycznych podrobionych ukraińskich praw jazdy, poświadczenia nieprawdy poprzez uzyskanie stwierdzających nieprawdę co do uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych polskich dokumentów praw jazdy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował udzielić pomocy R. P. (1), przy czym nie doszło do dokonania, gdyż R. P. (2) odmówił przyjęcia pomocy, zaś udzielił pomocy K. G. (2), A. R., K. G. (4), L. K., T. G. (1), P. W., K. P. (2) oraz R. S. do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy i użycia jako autentycznych podrobionych dokumentów ukraińskich praw jazdy w ten sposób, że zgodnie z uprzednim podziałem ról, chcąc aby te osoby wyłudziły polskie dokumenty prawa jazdy stwierdzające nieprawdę co do ich uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych wszelkich kategorii lub kategorii do jakich w rzeczywistości nie posiadali uprawnień, z użyciem podrobionych dokumentów ukraińskich praw jazdy, ułatwiał im to, przewożąc te osoby na terytorium Ukrainy, wyjąwszy K. P. (2) i R. S. – gdyż w toku wyjazdu w dniu 17.09.2008 r. przewiózł na terytorium Ukrainy M. K. (2), a których to zapewniał o możliwości uzyskania polskiego dokumentu prawa jazdy na podstawie dokumentu ukraińskiego prawa jazdy, gdzie po przyjęciu przez M. K. (2), od każdego z nich uzgodnionych kwot pieniężnych i uzyskaniu podrobionych przez nieustaloną osobę dokumentów ukraińskich praw jazdy, które następnie przekazywano tym osobom, wyjąwszy K. P. (2) i R. S., którym dokumenty te wręczono w Polsce, odwoził ich z powrotem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przy czym działał w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, zaś z popełnienia przestępstwa uzyskał korzyść majątkową w kwocie łącznej 200 /dwieście/ zł,

tj. popełnienia czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3kk w zw. z art. 272 kk w zb. z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w brzmieniu z dnia 07.06.2010 r.

i skazał M. K. (1):

a) za czyn z punktu VIa wyroku, na mocy art. 258 § 1 kk na karę 8 /ośmiu/ miesięcy pozbawienia wolności;

b) za czyn z punktu VIb wyroku, na mocy art. 19 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 64 § 2 kk na karę 1 /jednego/ roku pozbawienia wolności, zaś na mocy art. 33 § 2 kk na karę 80 /osiemdziesięciu/ stawek dziennych grzywny, przyjmując że jedna stawka dzienna grzywny wynosi 10 /dziesięć/ zł.;

na mocy art. 45 § 1 kk orzekł wobec M. K. (1) środek karny przepadku 200 /dwustu/ zł jako równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa z punktu VIb wyroku;

na mocy art. 85 kk, art. 86 § 1 kk biorąc za podstawę kary pozbawienia wolności z osobna wymierzone M. K. (1) za zbiegające się przestępstwa, wymierzył mu karę łączną 1 /jednego/ roku i 3 / trzech/ miesięcy pozbawienia wolności;

na mocy art. 69 § 1, 2, 3 kk, art. 70 § 2 kk wykonanie orzeczonej wobec M. K. (1) kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres lat 5 / pięciu/ tytułem próby;

na mocy art. 73 § 2 kk oddał M. K. (1) w okresie próby pod dozór kuratora;

na mocy art. 63 § 1 kk zaliczył M. K. (1) na poczet wymierzonej mu kary grzywny okres zatrzymania w dniach 26.05.2009r.- 28.05.2009r.;

oskarżony K. K. (1) został uznany za winnego tego, że:

a) w grudniu 1998 r., po 25.12.1998 roku, daty bliżej nieustalonej, w K. woj. (...), bez wymaganego zezwolenia, w użytkowanych przez siebie pomieszczeniach w K. przy ulicy (...) posiadał broń palną i amunicję w postaci sztucera M. kal. 7,62 mm nr DK (...) oraz co najmniej 20 sztuk amunicji, a następnie zbył te przedmioty za cenę 1 400 /jeden tysiąc czterysta/ złotych J. B. (2)

tj. popełnienia czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 263 § 1kk w zb. z art. 263 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

b) w okresie od lipca 2008 roku do 30 grudnia 2008 w K., J. L. i innych miejscowościach woj. (...) wraz z M. K. (2), J. Z., S. W., Ł. C., M. K. (1), T. V. i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w kierowanej przez M. K. (2) zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu udzielanie pomocy innym osobom do wyłudzenia, z użyciem jako autentycznych podrobionych dokumentów ukraińskich praw jazdy, poświadczenia nieprawdy poprzez uzyskanie stwierdzających nieprawdę co do uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych polskich dokumentów prawa jazdy, przy czym czynu tego dopuścił się po upływie dwóch lat i czterech miesięcy od odbycia w okresach 09.03.2004 r. – 06.09.2004 r. oraz 23.05.2006 r.- 30.08.2006 roku kary jednego roku pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Kraśniku z dnia 29.09.2004 roku (sygn. akt II K 881/04) za przestępstwo z art. 263§2kk

tj. popełnienia czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 258 § 1kk w zw. z art. 64 § 1kk

c) w okresie od lipca 2008 roku do września 2008 r. oraz od listopada 2008 r. do 30 grudnia 2008 r. w K., J. L. i innych miejscowościach woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. (2), S. W. i inną ustaloną osobą i nieustalonymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru udzielania pomocy innym osobom do wyłudzenia, z użyciem jako autentycznych podrobionych ukraińskich praw jazdy, poświadczenia nieprawdy poprzez uzyskanie stwierdzających nieprawdę co do uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych polskich dokumentów praw jazdy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił pomocy G. T. (1), P. J., K. T., S. C., G. Ł., Ł. R. (2), M. B. (4), K. S. (3), T. G. (3) do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy i użycia jako autentycznych podrobionych dokumentów ukraińskich praw jazdy w ten sposób, że zgodnie z ustalonym podziałem ról, chcąc, aby te osoby wyłudziły polskie dokumenty prawa jazdy stwierdzające nieprawdę co do ich uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych wszelkich kategorii lub kategorii do jakich w rzeczywistości nie posiadali uprawnień, z użyciem podrobionych dokumentów ukraińskich praw jazdy, ułatwiał im to przewoząc te osoby na terytorium Ukrainy, gdzie po przyjęciu przez M. K. (2), od każdego z nich uzgodnionych kwot pieniężnych, wyjąwszy T. G. (3), od którego K. K. (1) przyjął kwotę 1000 /jeden tysiąc/ dolarów USA, uzyskiwały one podrobione przez nieustaloną osobę dokumenty ukraińskich praw jazdy, które następnie przekazywano tym osobom, zaś w wypadku M. B. (4) i K. S. (3) - odwoził ich z powrotem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przy czym czynu tego dopuścił się w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw oraz w ciągu ośmiu miesięcy i sześciu dni od odbycia w okresie od 22 stycznia 2007 roku do 24 kwietnia 2008 roku kary łącznej dwóch lat pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Kraśniku z dnia 4 maja 2006 roku (sygn. akt II K 1177/05), zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z 16.11.2006, w sprawie XI Ka 710/06, za podstawę orzeczenia której przyjęto m.in. karę 8 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 276 kk

tj. popełnienia czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3kk w zw. z art. 272 kk w zb. z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1kk w brzmieniu z dnia 07.06.2010 r.

d) w okresie od daty dokładnie nieustalonej, nie wcześniej niż od 27.05.2009 r. do 9 lipca 2010 roku w K. woj. (...) posiadał bez wymaganego zezwolenia amunicję w postaci 31 sztuk naboju kal. 5,6 mm (...), w tym: 18 sztuk produkcji angielskiej, 5 sztuk amerykańskiej, 8 sztuk produkcji polskiej oraz 2 sztuki naboju kal. 6 mm F. z pociskami produkcji czeskiej, przy czym czynu tego dopuścił się po upływie dwóch lat, ośmiu miesięcy i dziewięciu dni od odbycia w okresach 09.03.2004r. – 06.09.2004 r. oraz 23.05.2006 r.- 30.08.2006 roku kary jednego roku pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Kraśniku z dnia 29.09.2004 roku (sygn. akt II K 881/04) za przestępstwo z art. 263§2kk

tj. popełnienia czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 263§2kk w zw. z art. 64 § 1 kk

i skazał K. K. (1):

a) za czyn z punktu XIIa wyroku, na mocy art. 263 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk na karę 1 /jednego/ roku i 3 /trzech/ miesięcy pozbawienia wolności;

na mocy art. 45 § 1 kk orzekł wobec K. K. (1) środek karny przepadku 1.400 /jednego tysiąca czterystu/ zł jako równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa z punktu XIIa wyroku.

b) za czyn z punktu XIIb wyroku, na mocy art. 258 § 1 kk, na karę 1 /jednego/ roku pozbawienia wolności;

c) za czyn z punktu XIIc wyroku, na mocy art. 19 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, na karę 8 /ośmiu/ miesięcy pozbawienia wolności, zaś na mocy art. 33 § 2 kk na karę 120 /stu dwudziestu/ stawek dziennych grzywny, przyjmując że jedna stawka dzienna grzywny wynosi 10 /dziesięć/ zł.

na mocy art. 45 § 1 kk orzeka wobec K. K. (1) środek karny przepadku 2 907,20 zł /dwóch tysięcy dziewięciuset siedmiu złotych 20/100/ jako równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa z punktu XIIc wyroku.

d) za czyn z punktu XIIId wyroku, na mocy art. 263 § 2 kk na karę 10 /dziesięciu/ miesięcy pozbawienia wolności;

na mocy art. 44 § 6 kk orzekł przepadek 33 naboji, bliżej opisanych w wykazie dowodów rzeczowych z k. 3867, poz. 1 i 2, oznaczonych jako D.rz. 211/10 i 212/10.

na mocy art. 85 kk, art. 86 § 1 kk biorąc za podstawę kary pozbawienia wolności z osobna wymierzone K. K. (1) za zbiegające się przestępstwa, wymierzył mu karę łączną 2 /dwóch/ lat i 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności.

na mocy art. 63 § 1 kk zaliczył K. K. (1) na poczet wymierzonej mu kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania w dniu 09.07.2010 r.;

na mocy art. 627 kpk zasądził od M. K. (2), M. K. (1) i K. K. (1) po 1.000 /jeden tysiąc/ zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie przed sądem I instancji.

na mocy art. 624 § 1 kpk w pozostałym zakresie zwolnił M. K. (2), M. K. (1) i K. K. (1) od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie przed sądem I instancji, wydatkami za to postępowanie w tym zakresie obciążając Skarb Państwa.

Wyrok ten zaskarżyli prokurator i obrońcy M. K. (2) i K. K. (1).

Prokurator we wniesionej apelacji zaskarżył wyrok w stosunku do M. K. (2), M. K. (1) i K. K. (1) na niekorzyść oskarżonych w części dotyczącej kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec M. K. (2) i kwalifikacji prawnej czynów przypisanych M. K. (1) i K. K. (1). Zarzucił wyrokowi:

1. obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 65 § 1 k.k. polegającą na nie powołaniu przez Sąd Okręgowy w Zamościu tego przepisu w podstawie prawnej czynów przypisanych M. i K. K. (1) w pkt VI b i XII c zaskarżonego orzeczenia podczas gdy prawidłowa ocena zabranego materiału dowodowego, przyjęty przez sąd stan faktyczny oraz ocena prawna tych zachowań oskarżonych wskazuje jednoznacznie, iż M. i K. K. (1) swoimi zachowaniami wypełnili w tym zakresie dyspozycje wskazaną w tym przepisie,

2. rażąco niewspółmierność kar jednostkowych orzeczonych wobec M. K. (2) za czyny z pkt I a – kary dwóch lat pozbawienia wolności; z pkt I b – kary dwóch lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności; z pkt I c – kary jednego roku pozbawienia wolności oraz rażąco niewspółmierność kary łącznej czterech lat pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego M. K. (2) w sytuacji gdy wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów zarzucanych oskarżonemu, cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, które ma ona osiągnąć w stosunku do niego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa wskazują na konieczność wymierzenia mu znacznie surowszych kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez:

- przyjęcie, iż czyny przypisane M. i K. K. (1) w pkt VI b i XII c zaskarżonego wyroku wypełnia znamiona art. 65 § 1 k.k.,

- orzeczenie wobec M. K. (2) za czyn z punktu I a zaskarżonego wyroku kary trzech lat pozbawienia wolności, za czyn z punktu I b zaskarżonego wyroku kary dwóch lat pozbawienia wolności i orzeczenie kary łącznej sześciu lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności.

Obrońca M. K. (2) zaskarżył wyrok w całości, zarzucając orzeczeniu:

co do czynu z pkt I a wyroku

1) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 4 k.p.k., 7 k.p.k., 366 k.p.k., 410 k.p.k. i 424 k.p.k. wyrażającą się w jednostronnej na niekorzyść oskarżonego ocenie zebranego materiału dowodowego, w szczególności, uznaniu za wiarygodne w zakresie ustalenia istnienia i składu grupy przestępczej wyjaśnień składanych przez J. Z., T. V., Ł. C., M. F. (3) i innych wskazujących na istnienie takiej grupy i kierowanie nią przez M. K. (2), w sytuacji, gdy ujawnione w toku postępowania okoliczności wskazują na to, że wyżej wymienieni, ze względu na okres i charakter ich powiązań z M. K. (2) nie mogli tworzyć zorganizowanej grupy przestępczej w rozumieniu art. 258 k.k.,

2) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego postanowienia tj. art. 9 k.p.k., art. 167 k.p.k., art. 366 k.p.k., art. 410 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie wszystkich dowodów ujawnionych w toku postępowania mających wpływ na ustalenie istnienia składu osobowego i charakteru grupy związanej z M. K. (2), w szczególności pełnych informacji uzyskanych od polskich i ukraińskich służb granicznych, wskazujących na to, że część osób wskazanych w uzasadnieniu wyroku, jako członkowie grupy kierowanej przez M. K. (2), dokonywali charakterystycznych dla działań M. K. wyjazdów z innymi osobami na Ukrainę, także po tym jak oskarżony został aresztowany oraz niewyjaśnienie przez sąd powyższej kwestii przez zaniechanie przesłuchania osób uczestniczących w tych wyjazdach,

3) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 366 k.p.k., art. 410 k.p.k. poprzez jednostronną na niekorzyść oskarżonego ocenę zebranego materiału dowodowego, w zakresie charakteru współdziałania M. K. (2) z obywatelem Ukrainy, co skutkowało uznaniem, że charakter tej współpracy odpowiadał działaniom w zakresie grupy przestępczej i uznaniem, że był on członkiem grupy stworzonej i kierowanej przez M. K. (2), w sytuacji gdy materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie nie pozwala na określenie rzeczywistej roli jaką pełniła ta osoba i charakteru w jakim ona występowała;

4) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku wyrażający się w przyjęciu, że osoby współpracujące z M. K. (2) funkcjonowały w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, zaś sam M. K. (2) kierował tą grupą

co do czynu z pkt I b wyroku:

5) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 4 k.p.k., 7 k.p.k., 366 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i 170 § 1 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. wyrażającą się w jednostronnej na niekorzyść oskarżonego ocenie zebranych dowodów, wyrażającą się w nie uwzględnieniu przy ustaleniu wysokości korzyści majątkowej jaką miał uzyskać M. K. (2) kwot, które poszczególne osoby starające się o uzyskanie za jego pośrednictwem ukraińskich praw jazdy wypłacały bezpośrednio obywatelowi Ukrainy, co skutkowało zawyżeniem kwoty uzyskanej przez M. K. (2) korzyści majątkowej,

6) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. wyrażającą się w niewyjaśnieniu przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku, jakie dowody i dlaczego zostały przez niego pominięte w zakresie dokonywania ustaleń co do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I b wyroku;

7) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku wyrażający się w przyjęciu, że M. K. (2) od początku wiedział o nielegalności procedury uzyskiwania dokumentów ukraińskich praw jazdy i nieautentyczności uzyskiwanych przez niego dokumentów, w sytuacji gdy dopiero we wrześniu 2008 r. powziął on od A. W. informację o odmowie zamiany dokumentu ukraińskiego prawa jazdy na dokument polski;

co do pkt I c wyroku:

8) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 366 k.p.k., 410 k.p.k. wyrażającą się w oparciu wyroku we wskazanej części wyłącznie w oparciu o dowody niekorzystne dla oskarżonego, w szczególności zeznania J. B. (2), którego wiarygodność została w sposób jednoznaczny podważona przez Z. K.;

9) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 4 k.p.k., 7 k.p.k., 167 k.p.k., 366 k.p.k., 410 k.p.k. wyrażającą się w braku dążenia przez Sąd Okręgowy do pełnego wyjaśnienia sprawy, w szczególności przez zaniechanie przesłuchania w charakterze świadka L. S., co do tego, czy rzeczywiście skontaktował oskarżonego z R. F. (2);

10) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 366 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie, dlaczego mimo tego, że zgodnie z treścią aktu oskarżenia M. K. (2) miał sprzedać J. B. (2) pistolet W., w opisie czynu przypisanego wskazano na inny typ broni, tj. pistolet Parabellum.

Wskazując te zarzuty wniósł o:

1) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy oskarżonego M. K. (2) sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania,

2) względnie o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej czynów przypisanych oskarżonemu w pkt I a i I c zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego oraz zmianę wyroku co do pkt I b poprzez wymierzenie zmianę opisu czynu i wyeliminowanie z jego opisu osób, które za pośrednictwem M. K. (2) uzyskać miały ukraińskie prawa jazdy w okresie do września 2008 r., oraz zmniejszenie w tym zakresie kwoty uzyskanej przez oskarżonego korzyści majątkowej.

Obrońca K. K. (1) zaskarżył wyrok w całości, zarzucając orzeczeniu:

odnośnie czynu z pkt XIIa wyroku

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 4 k.p.k., 7 k.p.k., 366 k.p.k., 410 k.p.k. i 424 k.p.k. wyrażająca się w jednostronnej na niekorzyść oskarżonego ocenie zebranego materiału dowodowego, a w szczególności uznanie za wiarygodne zeznań składanych przez J. B. (2) tak co do okoliczności jak i czasu zakupu broni i amunicji co z uwagi na upływ czasu jest wątpliwe i budzi zastrzeżenia przy czym istotne i nie wyjaśnione są rozbieżności w tych zeznaniach, a wynika to z zeznań Z. K.,

odnośnie czynu z pkt XII b wyroku

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 4 k.p.k., 7 k.p.k., 366 k.p.k., 410 k.p.k. i 424 k.p.k. wyrażające się w jednostronnej na niekorzyść oskarżonego ocenie zebranego materiału dowodowego, w szczególności uznaniu, iż materiał dowodowy wskazuje jednoznacznie na udział oskarżonego K. K. (1) wspólnie z M. K. (2), J. Z., S. W., Ł. C., M. K. (1), T. V. i innymi w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez pierwszego z nich w sytuacji gdy wyjazdy oskarżonego były bądź zakupowe bądź też odwiedzał swoją znajomą obywatelkę Ukrainy korzystając ze środków lokomocji swojego pasierba M. K. (2), przy czym brak jest jakichkolwiek dowodów na potwierdzenie tezy, iż po 23. 07. 2008 r. do 30. 12. 2008 r. działanie K. K. (1) można spenalizować jako wyczerpujące dyspozycje art. 258 § 1 k.k., nawet jeżeli przyjmiemy, że w dwóch przypadkach pośredniczył w uzyskaniu ukraińskich praw jazdy,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku wyrażający się uznaniu, że oskarżony K. K. działał w zorganizowanej grupie przestępczej bo wiedział jaki był cel wyjazdów na Ukrainę i zapewniał o legalności tych praw jazdy K. S., G. T. oraz o udziale tym świadczyć ma fakt, że był obecny przy wręczaniu pieniędzy i dokumentów M. K.

(2) przez m.in. T. i C., gdyż powyższe wskazuje jedynie i co najwyżej na świadomość przestępczego działania pewnych osób, ale nie na udział w zorganizowanej grupie przestępczej,

odnośnie czynu z pkt XII c wyroku:

4. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 4 k.p.k., 7 k.p.k., 366 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez jednostronną na niekorzyść oskarżonego ocenę zebranego materiału dowodowego w zakresie charakteru współdziałania K. K. (1) z pasierbem i innymi osobami w trakcie wyjazdów na Ukrainę co skutkowało uznaniem, że charakter tej współpracy uznał sąd za działanie wspólnie i w porozumieniu z zamiarem udzielenia pomocy innym osobom do wyłudzenia podrobionych praw jazdy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w sytuacji gdy nie udowodniono takiej pomocy zaś kierowanie samochodami czy jazda były powodowane wyjazdem do znajomej mieszkanki Ukrainy,

odnośnie czynu z pkt XII d wyroku

5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę wyroku wyrażający się w przyjęciu, iż wobec tego, że oskarżony sporadycznie korzystał z niezamkniętego pokoju w mieszkaniu żony to znalezione tam naboje musiały być jego własnością co jest sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego,

6. rażąco niewspółmierność (surowość) kar orzeczonych za poszczególne czyny jak też kary łącznej zważywszy na charakter działania oskarżonego, a szczególnie jego wiek i jak to wynika z załączonych dokumentów zły stan zdrowia.

Wskazując te zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji, ewentualnie zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego bądź też wymierzenie znacznie łagodniejszej kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Na częściowe uwzględnienie zasługuje apelacja wywiedziona przez prokuratora. Bezzasadne i to w stopniu oczywistym są natomiast środki odwoławcze wniesione przez obrońców oskarżonych, wobec czego nie podlegały one uwzględnieniu.

Odnośnie apelacji obu obrońców.

Z uwagi na to, że zasadniczym zarzutem sformułowanym w apelacjach obrońców M. K. (2) i K. K. (1) była kwestia istnienia oraz działania zorganizowanej grupy przestępczej, na wstępie należy odnieść się do tego zagadnienia, które w bezpośredni sposób ma związek z pozostałymi podnoszonymi zarzutami. Celowym też będzie rozpoczęcie omawiania tej kwestii od zarzutów apelacji obrońcy M. K. (2), gdyż to jego oskarżono o kierowanie ową grupą przestępczą. W dalszej części uzasadnienia sąd odwoławczy odniesie się do pozostałych zarzutów zawartych w apelacjach obu obrońców oskarżonych.

Wbrew wywodom skarżących, Sąd I instancji procedując w rozpoznawanej sprawie nie dopuścił się uchybień mających wpływ na treść wyroku i poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne odnośnie popełnienia przez oskarżonych przestępstwa z art. 258 § 1 lub § 3 k.k. Dokonana przez Sąd Okręgowy ocena dowodów w tym zakresie jest obiektywna i wszechstronna, a wręcz drobiazgowo i jako taka w pełni zasługuje na akceptację. Wbrew zarzutom obu apelacji nie sposób zarzucić sądowi orzekającemu naruszenia zasady obiektywizmu. Treść wyroku i jego części motywacyjnej jednoznacznie dowodzi, że uwzględnione zostały przez ten sąd wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia, zarówno te obciążające oskarżonych, jak i te dla nich korzystne, czego wyrazem jest właśnie modyfikacja opisów czynów przypisanych oskarżonym, w stosunku do sformułowanych w akcie oskarżenia zarzutów, polegająca na ograniczeniu czasowym lub przedmiotowym zarzucanych im czynów. (strona 301 – 306 uzasadnienia)

W pisemnych motywach, spełniających wymogi art. 424 § 1 k.p.k., przedstawiona została bardzo szczegółowa analiza dowodów i w dalszej części niniejszego uzasadnienia sąd odwoławczy, akceptując ją w całości, będzie odwoływał się

do zaprezentowanej przez sąd pierwszej instancji argumentacji, nie widząc potrzeby ponownego jej przytaczania, z uwagi na jej obszerność i kompletność.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, w przedmiotowej sprawie nie ma żadnych wątpliwości, co do prawidłowości poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń co do istnienia grupy przestępczej i kierowniczej roli w niej oskarżonego M. K. (2), przypisanych oskarżonemu odpowiednio w punktach Ia i XIb wyroku. Podstawę faktyczną wyroku w tym względzie stanowiły dowody szczegółowo wskazane w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia (strona 301- 384v uzasadnienia), w tym pośrednio również wyjaśnienia samych oskarżonych, którzy choć nie przyznali się do popełnienia tego czynu, to jednocześnie wskazali na szereg okoliczności i faktów, których całościowa ocena na tle pozostałych dowodów zebranych w sprawie w pełni uprawniała sąd pierwszej instancji do poczynienia ustaleń o istnieniu grupy przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na udzielaniu innym osobom pomocy do wyłudzenia, z użyciem jako autentycznych podrobionych dokumentów ukraińskich praw jazdy, poświadczenia nieprawdy poprzez uzyskanie stwierdzających nieprawdę co do uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych polskich dokumentów prawa jazdy i kierowniczej roli M. K. (2).

Obrońca M. K. (2) prezentowaną we wniesionym środku odwoławczym linię obrony sprowadza do zakwestionowania istnienia zorganizowanej grupy w rozumieniu art. 258 k.k. poprzez zdyskredytowanie udziału poszczególnych członków, stanu liczebnego grupy, czy charakteru powiązań. Przytacza w uzasadnieniu apelacji liczne orzeczenia Sądu Najwyższego i sądów powszechnych dotyczące interpretacji pojęcia „zorganizowanej grupy przestępczej”, jednocześnie jednak całkowicie ignoruje ich wymowę na gruncie rozpoznawanej sprawy. Z treści apelacji wynika, że obrońca nie kwestionuje sprawstwa M. K. (2) w zakresie udzielania pomocy w uzyskaniu ukraińskich praw jazdy, dostrzega też, fakt przyznania się części członków do udziału w grupie, dobrowolnego poddania się karze i wydania w tej materii prawomocnych już wyroków. Kwestionując natomiast istnienie grupy i kierowniczą rolę M. K. (2), prezentuje pogląd, że pomiędzy M. K. (2) a osobami współpracującymi z nim nie istniały odpowiednie więzy organizacyjne. Tymczasem, zgodnie z cytowanym zresztą przez obronę orzecznictwem dla stwierdzenia bytu grupy wystarczy ustalenie choćby niewysokiego stopnia powiązań organizacyjno-hierarchicznych pomiędzy jej członkami, przy czym rodzaj tych więzi może być rozmaity. Nie jest natomiast wymagana jakaś specjalna wewnętrzna struktura organizacyjna ani niezmienny skład, ani określony stopień zorganizowania, jak i szczegółowe określenie zasad przynależności, staż członkowski, sankcje za wystąpienie przeciw dyscyplinie. Zważyć należy, że Sąd Okręgowy, respektując właśnie wymogi art. 4 i 5 § 2 k.p.k, zmodyfikował czasokres przestępczego działania zorganizowanej grupy w stosunku do okresu przyjętego w akcie oskarżenia, uznając, że dopiero od 28 maja 2008 roku grupę charakteryzowało ustalenie stopnia organizacji, przejawiającego się w stałym kierownictwie M. K. (2), ustalonym programem działania, podziałem ról wynikającym z ustalonej struktury grupy, ustaleniem trwałego a nie jednorazowego wykorzystywania tak utworzonej struktury do popełniania przestępstwa (strona 391 uzasadnienia).

Słusznie zauważa obrońca M. K. (2), że grupa przestępcza, o której mowa w art. 258 § 1 k.k. powinna składać się nie mniej jak z trzech osób, których wspólnym celem jest popełnianie przestępstw stale bądź zależnie od okazji. Mając ten wymóg na względzie, dla poparcia swojego stanowiska, obrońca kwestionuje trzyosobowy stan liczebny, warunkujący istnienie grupy, a w szczególności zaliczenie jako członka grupy niezidentyfikowanego mieszkańca Ukrainy, z uwagi na niemożność ustalenia jego tożsamości oraz charakteru powiązań z M. K. (2). Akcentuje różne imiona, jakimi określano tego mężczyznę i różne marki samochodów, jakimi miał się on poruszać. Zdaniem obrońcy w realiach rozpoznawanej sprawy brak jest dowodów na to, że osoba ta funkcjonowała w strukturach stworzonych przez M. K. (2) a także, by miała świadomość istnienia rzekomej grupy.

Stanowisko to jest całkowicie chybione. Niemożność ustalenia danych personalnych osoby narodowości ukraińskiej czy pojazdu, którym się poruszała, czy też brak pewności co do tego, czy była to tylko jedna, czy więcej osób, w żaden sposób nie dyskwalifikuje poczynionych przez sąd pierwszej instancji ustaleń, że grupa zorganizowana w rozumieniu art. 258 § 1 k.k. w realiach rozpoznawanej sprawy rzeczywiście istniała. Oczywistym w świetle zebranego materiału dowodowego jest fakt, że bez udziału członka działającego na terenie Ukrainy, czy kilku osób, proceder pozyskiwania ukraińskich praw jazdy w ogóle nie byłby możliwy. Zasady logiki w pełni też uzasadniają tezę, że osoba narodowości ukraińskiej funkcjonowała w ramach grupy, skoro wielokrotnie w uzgodnionym wcześniej czasie i miejscu odbierała

dokumenty i pieniądze od osób zainteresowanych ukraińskimi dokumentami praw jazdy a następnie dokumenty te w krótkim czasie przygotowywała i przekazywała zainteresowanym. Taki mechanizm działania grupy wymagał wcześniejszego porozumienia i uzgodnienia szeregu okoliczności i bez znaczenia jest fakt, że osobie tej (czy osobom) nie wszyscy członkowie grupy mogli być znani. Wbrew stanowisku obrony, nie dyskwalifikuje wyroku zaniechanie przez Sąd Okręgowy ustalenia jako miejsca popełnienia przestępstwa z art. 258 k.k. terenu Ukrainy, gdzie działał nieustalony mieszkaniec tego kraju, dostarczający podrobione ukraińskie dokumenty a przyjęcie jedynie miejscowości na terenie Rzeczypospolitej tj. K. i innych miejscowości województwa (...) jako miejsca popełnienia przestępstwa.

Nie ma również racji autor apelacji, gdy podważa rolę M. F. (1), jako uczestnika grupy, wskazując na krótki okres współpracy obejmujący jedynie jeden wyjazd w dniu 28 maja 2008 roku w charakterze kierowcy, skoro w świetle utrwalonych poglądów, znamiona przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej wypełnia już samo przystąpienie do niej i pozostawanie w jej strukturze, choćby bez pełnienia w niej funkcji czy wykonywania zadań. Rolę, okoliczności świadomego udziału w grupie M. F. oraz korzyść, jaką osiągnął z tego przestępstwa, Sąd Okręgowy w sposób jasny i logiczny przedstawił w uzasadnieniu orzeczenia (strona 306v-313). Zaprezentowane motywy zasługują na pełną akceptację, czyniąc twierdzenia obrony nieuzasadnionymi.

Bezasadnie kwestionuje też apelujący udział w grupie Ł. C. i T. V., wskazując, że Ł. C. nic nie wiedział o roli T. V. a jego rola przejawiała się jedynie we współdziałaniu z M. K. (2) na etapie organizowania wyjazdu w dniu 19 czerwca 2008 roku. Dla przyjęcia bytu grupy nie jest bowiem konieczna wiedza sprawcy o szczegółach organizacji grupy, znajomość wszystkich osób ją tworzących i mechanizmów jej funkcjonowania. Nie jest też uzasadnione oczekiwanie formalnego zawiązania grupy, czy potwierdzenia udziału w grupie lub wyboru kierownictwa. Wystarczającym do przyjęcia udziału Ł. C. w grupie była zatem jego aktywna rola podczas organizowania wyjazdów w dniach 19 czerwca 2008 roku i 14 sierpnia 2008 roku i osobisty udział w wyjeździe a dniu 15 lipca 2008 roku. Sąd Apelacyjny w pełni podziela przyjęte przez sąd pierwszej instancji ustalenia, co do świadomego udziału wymienionych osób w grupie M. K. (2), odsyłając w tej części do pisemnych motywów zaskarżonego rozstrzygnięcia (strona 313 - 332, 334 - 345 uzasadnienia).

Obaj obrońcy, przy czym adw. L. M. w punktach 2,3 i 4 apelacji kwestionując stan liczebny grupy podnoszą też, że wyjazdy K. K. (1) miały charakter osobisty i nie były związane z udzielaniem pomocy w uzyskaniu praw jazdy oraz twierdzą, że K. K. (1) w sposób luźny i niezwiązany żadnymi relacjami charakterystycznymi dla zorganizowanej grupy, okazjonalnie i przypadkowo współdziałał z M. K. (2).

Ze stanowiskiem tym nie sposób się zgodzić. Zważyć należy, że Sąd Okręgowy w sposób niezwykle precyzyjny i drobiazgowy przeanalizował materiał dowodowy i wyeliminował te wyjazdy K. K. (1), co do których brak było dostatecznych podstaw do przyjęcia, by miały one związek z przestępczą działalnością grupy i realizacją jej celów, a zwłaszcza te eksponowane w apelacji obrońcy K. K. (1), które w świetle zebranych dowodów wskazywały na ich prywatny charakter, związany z odwiedzinami znajomej mu mieszkanki Ukrainy M. H.. Wcześniejsze, częste wyjazdy K. K. (1) na Ukrainę, czy też te mające na celu odwiedziny znajomej w okresie objętym zarzutem, nie podważają jednak pozostałych ustaleń Sądu Okręgowego, co do jego świadomego udziału w grupie i realizacji jej celów. W pozostałych przypadkach bowiem, w sposób jasny i stanowczy, Sąd Okręgowy wykazał rolę, świadome uczestnictwo tego oskarżonego w zorganizowanej grupie, kierowanej przez M. K. (2) oraz precyzyjnie ustalił korzyści osiągnięte z popełnionych przestępstw. Stanowisko to zasługuje na pełną aprobatę sądu odwoławczego (uzasadnienie strona 293-295, 332-334), czyniąc zarzuty obu apelacji oskarżonych polemicznymi a tym samym nie podlegającymi uwzględnieniu. Mając te okoliczności na uwadze, całkowicie gołosłowne jest twierdzenie obrońcy K. K., że zachowanie z dnia 7 października 2008 roku podczas, którego K. K. (1) udzielił pomocy w uzyskaniu fałszywych dokumentów R. W. było jego indywidualnym działaniem, nie powiązaniem z grupą. Bez wykorzystania wcześniej stworzonych przez M. K. (2) mechanizmów, przedsięwzięcie przestępczego procederu bowiem nie byłoby możliwe. Nieobecność M. K. (2) podczas tego wyjazdu nie przekreśla też faktu, że grupa funkcjonowała, zaś K. K. (1) działał w jej strukturach.

Poczynionych ustaleń nie podważa też eksponowany w apelacjach krótki okres współpracy z grupą M. K. (1), jej epizodyczność i wyjątkowość wynikająca z roli tego ostatnio wymienionego oskarżonego jako kierowcy, skoro M. K. (1) czterokrotnie uczestniczył w wyjazdach na Ukrainę i osiągnął z tego tytułu korzyść materialną.

Przedstawiona w uzasadnieniu analiza dowodów jednoznacznie przeczy też twierdzeniom obrońców, jakoby sprawców nie łączyły żadne inne więzy, jak rodzinne. Zarówno chronologicznie przedstawione w uzasadnieniu ustalenia odnośnie poszczególnych wyjazdów na Ukrainę i konkretnych ról pełnionych przez poszczególne osoby, jak i argumentacja zawarta w części dotyczącej przyjętej podstawy prawnej zachowania sprawców przez Sąd Okręgowy (strona 288-295) dowodzi, że tenże sąd w sposób wszechstronny przeanalizował zebrane dowody, wskazał przesłanki, które legły u podstaw dokonanych ustaleń odnośnie funkcjonowania grupy przestępczej a swoje stanowisko w tym przedmiocie drobiazgowo wręcz i logicznie uzasadnił.

Nie sposób zgodzić się z apelacją obrońcy M. K. (2), gdy kwestionuje udział w grupie J. Z., wskazując na jego luźne powiązania z M. K. (5). Twierdzenie to jest bowiem całkowicie gołosłowne i sprzeczne z treścią zebranych dowodów. W uzasadnieniu (strona 153-163, 345-351) sąd orzekający wyczerpująco opisał rolę J. Z., który pośredniczył w znalezieniu osób zainteresowanych ukraińskimi prawami jazdy, pośredniczył w przekazywaniu pieniędzy oraz uczestniczył w wyjeździe na Ukrainę z J. M., zresztą na prośbę M. K. (5), który tym razem pragnął zachować anonimowość. Dodać należy, że sąd pierwszej instancji oceniając wyjaśnienia J. Z. miał również na uwadze fakt, że tenże składał wyjaśnienia w celu wyjednania dla siebie instytucji z art. 60 § 3 k.k. i konfrontując je z pozostałymi dowodami uznał je za wiarygodne. Bezzasadnie zarzuca też obrońca sądowi pierwszej instancji zaniechanie konfrontacji J. Z. z M. K. (2), skoro było to niemożliwe, z uwagi na ukrywanie się tego pierwszego przed wymiarem sprawiedliwości (strona 163 uzasadnienia).

Chybiona jest także argumentacja podważająca udział w grupie D. G. (2) i M. S., a sprowadzająca się do twierdzenia, że działali oni samodzielnie a nie w strukturach a nadto prowadzili przestępczy proceder również po zatrzymaniu M. K. (2).

Rolę wymienionych osób, Sąd Okręgowy przedstawił w pisemnych motywach (strona 203-230,256) i poczynione ustalenia w pełni uzasadniały przyjęcie, że wymienieni działali w strukturach stworzonych i kierowanych przez M. K. (2). Istnienia grupy nie podważa też fakt działania tychże osób po zatrzymaniu M. K. (2). Doświadczenie życiowe wskazuje, że dość częstym zjawiskiem jest przejmowanie działalności przez inne osoby, po aresztowaniu przywódcy. W niczym to jednak nie dyskwalifikuje poczynionych przez sąd orzekający ustaleń, co do istnienia zorganizowanej grupy w okresie przyjętym przez Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku i świadomego udziału w niej oskarżonych.

Bezzasadnie (w zarzucie wskazanym w punkcie 7) kwestionuje też obrońca wnioskowanie Sądu Okręgowego w zakresie świadomości M. K. (2) odnośnie nielegalności dokumentów uzyskiwanych na Ukrainie, eksponując fakt, że „informację o odmowie wymiany dokumentu przez polski wydział komunikacji oskarżony uzyskał dopiero we wrześniu 2008 roku od A. W., a właściwie od S. w grudniu 2008 roku”. Kwestię umyślności i świadomości M. K., co do fałszywości przekazywanych przez nieustalonego Ukraińca dokumentów, racjonalnie i wyczerpująco wykazał Sąd Okręgowy w pisemnych motywach /strona 288 - 295/. Trafność tej argumentacji, w pełni zasługującej na akceptację, czyni zbędnym jej powielanie i uzasadnia odesłanie do niej w całości, zwłaszcza wobec polemicznego i lakonicznego w tej mierze twierdzenia apelacji.

Treść pisemnych motywów dowodzi, że nie ma również racji apelujący, zarzucając sądowi pierwszej instancji w zarzucie sformułowanym w punkcie 5 apelacji, nieuwzględnienie przy ustalaniu wysokości uzyskanej przez M. K. (2) korzyści majątkowej faktu, że część osób dokonywało płatności do rąk obywatela Ukrainy a nie oskarżonego. Zważyć należy, że wartość osiągniętej korzyści majątkowej każdorazowo została przez sąd pierwszej instancji bardzo precyzyjnie ustalona i wszystkie przypadki, w których dowody nie pozwalały na poczynienie pewnych ustaleń w tej kwestii zostały przez ten sąd wyeliminowane, z poszanowaniem reguły wynikającej z art. 5 § 2 k.p.k.

Wobec powyższego, brak było jakichkolwiek podstaw do korekty wyroku także w tym względzie.

Nie sposób też zgodzić się z twierdzeniem obrońcy M. K. (2) (zarzut 6 apelacji) o uchybieniu przez sąd orzekający przepisowi art.424 § 1 k.p.k., wyrażającym się w niewyjaśnieniu przez sąd w uzasadnieniu wyroku, jakie dowody i dlaczego zostały przez niego pominięte. Zdaniem obrony świadczy o tym zawarte w pisemnych motywach

stwierdzenie, że „pozostałe dowody nie miały znaczenia dla przypisania oskarżonym czynów”. Istotnie na stronach 281 i 384 uzasadnienia zawarto takie sformułowanie. Gdy uwzględni się obszerność pisemnych motywów, niezwykle szczegółową analizę wszystkich dowodów, postawiony zarzut uznać należy za całkowicie chybiony, zwłaszcza, że skarżący, poza głośnym twierdzeniem nie wskazuje, jakie to dowody istotne dla rozstrzygnięcia sprawy miały być przez sąd pominięte.

Na uwzględnienie nie zasługuje też zarzut sformułowany w punkcie 9. Zaniechanie przesłuchania L. S., który miał skontaktować M. K. (2) z R. F. (3) nie było jednak możliwe. Z zeznań tego ostatnio wymienionego świadka, złożonych na rozprawie w dniu 17 listopada 2011 roku wynikało, że L. S. „zmienił nazwisko, zaś świadek nie wiedział na jakie”. /k.5337v, t. XXVII akt/ Wobec braku nowych danych personalnych L. S. przeprowadzenie tego dowodu było niemożliwe, z czego zapewne zdawał sobie sprawę obecny na rozprawie obrońca, skoro także takiego wniosku wówczas, ani później nie składał.

Nieuprawnione jest także kwestionowanie w punkcie 8 apelacji, poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń w zakresie skazania M. K. (2) za czyn przypisany w punkcie I c wyroku tj. za posiadanie bez zezwolenia i handel bronią palną i amunicją.

Treść pisemnych motywów wskazuje, że podstawę faktyczną wyroku w tym zakresie oparto między innymi, na uznanych za wiarygodne, zeznaniach J. B. (2), który w swoich depozycjach opisał okoliczności, w jakich dokonał zakupu broni. Nie bez znaczenia jest fakt, iż Z. K., który choć zaprzeczał, by pośredniczył w kontaktach M. K. z J. B., to jednak potwierdził fakt rozmowy telefonicznej z tym ostatnio wymienionym, nie wykluczając, że dotyczyła ona właśnie chęci zakupu broni. Pomija skarżący również to, że poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia potwierdzają też zeznania A. W., E. M., J. D., R. F. i P. S., szczegółowo omówione w pisemnych motywach (strona 406 – 419 uzasadnienia) oraz materiały niejawnie (strona 420). Powołane dowody poddane zostały wszechstronnej i swobodnej ocenie a wynikające z niej wnioski przekonywująco zaprezentowane w części motywacyjnej wyroku, wobec czego także w tym zakresie apelacja na uwzględnienie zasługiwać nie mogła.

Nieuprawnione w świetle zabezpieczonych podczas przeszukania u J. B. jednostek broni /k.2015-2017 akt/ jest zarzucanie sądowi pierwszej instancji niewyjaśnienia rodzaju broni krótkiej, która miała być przedmiotem posiadania i sprzedaży oraz niewyjaśnienia powodów przyjęcia przez sąd innego rodzaju broni tj. Parabellum, aniżeli to wskazano w akcie oskarżenia. W uzasadnieniu orzeczenia (strona 418 -419) jednak kwestia ta została szczegółowo wyjaśniona i nie może budzić żadnych zastrzeżeń. Zupełnie już niezrozumiałe jest wywodzenie, że przypisano oskarżonemu inny czyn jak w skardze, z tego powodu, że w opisie czynu przypisanego w pkt I c wskazany został inny model broni, w sytuacji, gdy mieści się on w ramach czasowych i miejscowych zarzutu sformułowanego w akcie oskarżenia. Z całą pewnością taka modyfikacja nie narusza tożsamości czynu, zresztą skarżący nie podjął nawet próby uzasadnienia swojego stanowiska, poprzestając na lakonicznym zarzucie. W tych warunkach także ten zarzut nie mógł być skuteczny.

Reasumując stwierdzić należy z całym przekonaniem, że zarówno dokonana przez Sąd Okręgowy ocena dowodów, jak i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne są prawidłowe i nie noszą cech dowolności. Cech rażącej niewspółmierności nie noszą też orzeczone wobec M. K. (2) kary jednostkowe i kara łączna. Ferując rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy miał w polu widzenia wszystkie okoliczności istotne dla ich wymiaru, zarówno to obciążające oskarżonego, jak i te o korzystnej dla niego wymowie, wobec czego także w zakresie kary brak było podstaw do uwzględnienia wywiedzionej apelacji.

Odnośnie apelacji obrońcy K. K. (1).

Odnośnie zarzutów sformułowanych w punktach 2, 3 i 4 apelacji, kwestionujących udział K. K. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez M. K. (2), Sąd Apelacyjny odniósł się w powyższej części uzasadnienia.

Odnosząc się natomiast do pozostałych zarzutów (zawartych w punktach 1, 5 i 6 apelacji) na wstępie stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy nie dopuścił się obrazy wskazanych w apelacji przepisów. Dokonana ocena dowodów

jest wszechstronna i obiektywna, uwzględnia wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, zaś zaprezentowany w bardzo obszernym uzasadnieniu proces rozumowania nie nasuwa żadnych zastrzeżeń.

Kwestionując w pierwszym zarzucie zaskarżony wyrok w punkcie XII a, dotyczący skazania K. K. (1) za posiadania bez zezwolenia broni palnej i amunicji a następnie ich zbycia J. B. (2), autor apelacji podważa dokonaną przez sąd orzekający ocenę zeznań świadka J. B. (2), którego zeznania legły u podstaw dokonanych w tym zakresie ustaleń faktycznych, przeciwstawiając jej tezę o wątpliwej wartości dowodowej tychże zeznań, z uwagi na znaczny upływ czasu, jaki upłynął od czasu popełnienia tego przestępstwa do chwili złożenia zeznań przez świadka oraz wskazując na ich sprzeczność z zeznaniami Z. K.. Rzecz w tym, że okoliczności te Sąd Okręgowy miał na uwadze i w przeciwieństwie do wybiórczej argumentacji apelującego, wskazane dowody skonfrontował z innymi dowodami a swoje stanowisko logicznie uzasadnił w pisemnych motywach (strona 428v - 439 uzasadnienia). Zaslugują one na pełną akceptację, czyniąc wniesiony w tym zakresie środek odwoławczy całkowicie bezzasadnym. Aktualność zachowują też wywody zaprezentowane w niniejszym uzasadnieniu, w części dotyczącej oceny zeznań J. B. i Z. K. w odniesieniu do zarzutu obrońcy M. K. (2) w zakresie czynu przypisanego mu w punkcie I c.

Niezasadne jest też kwestionowanie ustaleń faktycznych (w zarzucie 5) w zakresie skazania K. K. (1) za czyn z pkt. XII d tj. skazania za posiadanie bez wymaganego zezwolenia amunicji. Rekonstruując stan faktyczny w tym zakresie sąd pierwszej instancji oparł się między innymi na bezspornym dowodzie w postaci protokołu przeszukania pokoju, zajmowanego przez K. K. (1), przeprowadzonego w dniu 9 lipca 2010 roku podczas którego tenże oskarżony zresztą był obecny. W świetle obdarzonych przez Sąd Okręgowy wiarą zeznań Z. K. (3) - właścicielki mieszkania /k.5774-5775/, w pokoju tym poza oskarżonym K. K. (1) i jej 8-letnim synem nikt nie nocował i nie pozostawiał tam swoich rzeczy. W tych warunkach, twierdzenie obrony, jakoby do pomieszczenia tego miał dostęp nieustalony krąg osób, nie tylko spośród domowników, sprzeczne jest z treścią zebranych dowodów i jako takie całkowicie bezzasadne. Zaprezentowana w uzasadnieniu przez sąd orzekający w pierwszej instancji analiza dowodów /strona 441-447 uzasadnienia/ jest wnikliwa i wszechstronna. W żaden sposób, nie jest jej w stanie podważyć jednostronna i gołosłowna polemika autora apelacji, wobec czego, także w tym zakresie nie podlegała ona uwzględnieniu.

Na uwzględnienie nie zasługuje też zarzut rażącej surowości orzeczonych przez Sąd Okręgowy w stosunku do K. K. (1) kar jednostkowych i kary łącznej. Wymiar tych kar uwzględnia wszystkie istotne aspekty, także te eksponowane w apelacji, jak zły stan zdrowia i wiek oskarżonego. Stosownie do roli tego oskarżonego w przestępczej działalności, sąd pierwszej instancji zindywidualizował wymiar kary, uwzględniając wszystkie okoliczności obciążające i łagodzące, i należycie swoje stanowisko uzasadnił w pisemnych motywach. W świetle tych wywodów i argumentacji zawartej w apelacji nie sposób uznać wymierzonej K. K. (1) kary za rażąco surowej, stąd brak było podstaw do uwzględnienia wniosku o jej złagodzenie zawartego w apelacji.

Odnosząc się do apelacji oskarżyciela publicznego wskazać należy, że sformułowany w punkcie I zarzut, sprowadza się do zakwestionowania kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonym M. K. (1) w punkcie VI b i K. K. (1) w punkcie XII c, poprzez bezzasadne zaniechanie wskazania art. 65 § 1 k.k.

Zważyć należy, że zarówno w opisie czynów przypisanych tymże oskarżonym w punktach VI b i XII c, jak i pisemnych motywach /str. 286 uzasadnienia/ sąd pierwszej instancji przyjął, że wymienieni oskarżeni czynów tych dopuścili się działając w zorganizowanej grupie przestępczej. Pomimo tak dokonanych ustaleń w kwalifikacji prawnej czynów zaniechał wskazania przepisu art. 65 § 1 k.k., który odzwierciedlałby pełną zawartość kryminalną przypisanych im czynów.

Z tych względów, należało skorygować zaskarżony wyrok w tym zakresie poprzez uzupełnienie kwalifikacji prawnej czynów przypisanych M. K. (1) w punkcie VI b i K. K. (1) w punkcie XII c, poprzez wskazanie w kwalifikacji prawnej tych czynów nadto art. 65 § 1 k.k.

Apelacja jest natomiast bezzasadna w pozostałej części, w zakresie w jakim kwestionuje wymiar orzeczonej wobec M. K. (2) kary.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd Okręgowy ferując rozstrzygnięcie w tej części uwzględnił wszystkie okoliczności istotne dla wymiaru kary, zarówno te przemawiające na korzyść oskarżonego, jak i te dla niego niekorzystne i wbrew zarzutom autora apelacji nadał im właściwą rangę. Apelujący zaś poza przytoczeniem argumentacji zaprezentowanej przez sąd meriti i kilku judykatów Sądu Apelacyjnego w Lublinie i Sądu Najwyższego nie przedstawił przekonywujących argumentów, które potwierdziłyby zasadność stawianego zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonych wobec M. K. (2) kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności. O słabości prezentowanej przez skarżącego argumentacji świadczy i to, że formułując wniosek końcowy i domagając się orzeczenia surowszych kar jednostkowych i kary łącznej wobec tego oskarżonego, prokurator za czyn przypisany M. K. (2) w punkcie I b domaga się w istocie wymierzenia niższej kary pozbawienia wolności (bo 2 lat) aniżeli orzeczona została zaskarżonym wyrokiem (2 lat i 6 miesięcy).

Z tych względów uznając, że orzeczona wobec M. K. (2) kara nie razi swą łagodnością, wniosek o zmianę wyroku w tej części nie zasługiwał na uwzględnienie.

Mając na uwadze zaprezentowane motywy, Sąd Apelacyjny, na mocy art. 437 § 1 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok, w sposób wyżej opisany, zaś w pozostałej części, nie dopatrując się uchybień, które należałoby uwzględnić z urzędu, utrzymał go w mocy.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze uzasadnia art.636 § 1 k.p.k. i art.2 ust. 1 i 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z 23.06.1973r., zaś w stosunku do M. K. (1) art.624 § 1 k.p.k.